

תְּנוּעַת הַחֲסִידוֹת
רַבִּי יִשְׂרָאֵל בְּעַל שֵׁם טוֹב
תְּפִלָּה שֶׁל לֵב טָהוֹר
מַעֲשֵׂה עַל אֱמוּנָה, עֲנוּה וְאַהֲבַת הַשֵּׁם

אור חדש יורד לעולם

לפני כשלש מאות שנה,
בעירה קטנה שנקראת
מז'בוז', חי צדיק מיוחד: מורנו
הבעל שם טוב הקדוש.

מבית המדרש שלו בקע אור
עצום של תורה ותפלה –
אור שחמם את הלב של כל
יהודי שעבר בסביבה.

אַהֲבָה לְכָל יְהוּדִי הַבֶּעַל שֵׁם טוֹב אָהֵב כָּל יְהוּדִי אַהֲבָה עֲצוּמָה!

• הוא אהב את
התלמידים
החכמים...

• אך בדיוק באותה
מדה, הוא אהב
את הייחודי
הפשוט ביותר!

בשבילו, כל יהודי הִיָּה יְהוָה יָקָר שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים.

ניחוח עלי הירק של חג השבועות

הסיפור שלנו מתרחש בזמן קדוש מאד – ערב חג השבועות,
חג מתן תורה. התלמידים קשטו את החדר בענפים ירוקים
ופרחים, וריח מתוק מלא את האויר... אך אף על פי שריח
ינעריח של חג עמד באויר, בחדר הייתה אוירה עצובה מאוד.

שֶׁקֶט נֶשֶׁל קְדֻשָּׁה וְדַמְעוֹת

הַתְּלַמִּידִים עֲמָדוּ צְפוּפִים וּבָכוּ. רַבֵּם הָאֱהוּב חָלָה מְאוֹד, וְהֵם הִבִּינוּ
שֶׁהִגִּיעָה הַשָּׁעָה שֶׁנִּשְׁמָתוֹ תִּעָלֶה לְשָׁמַיִם.

שֶׁקֶט עֲמוּק עָמַד בַּחֲדָר. אָפֶשֶׁר הָיָה לְשִׁמּוֹעַ רַק אֶת תְּקִיתוֹק הַשָּׁעוֹן,
וְאֶת קוֹל הַדַּמְעוֹת שֶׁנִּפְּלוּ עַל רִצְפַּת הָעֵץ.

הסוד הגדול מכולם

התלמידים המתינו בהערצה. מה יאמר
הצדיק ברגעיו האחרונים?

בטח הוא יגלה לנו
סוד קבלה עצום
מהשמים!

אולי הוא יברך את
כל עם ישראל
שלא ידעו צרות?

הוא בטח פונה
למלאכים שמחכים לו!

הַבֵּעַל נָשָׁם טוֹב לַחַשׁ מִנְּשָׁהּ... שָׁקֵט שָׁקֵט...
כְּמוֹ רִנְשָׁרוֹשׁ עָלֵי הַפְּרָחִים שֶׁבַחְדָּר.

הַתְּלִמִּידִים עָשׂוּ צֶעֶד קְדִימָה, הַתְּכוּפּוֹת,
וְהָטוּ אֶת אָזְנָם.

הֵם עֲצְרוּ אֶת נְשִׁימָתָם!

תַּפְלָה פְּשׁוּטָה וְטְהוֹרָה

וְאִזּוּ... הֵם שָׁמְעוּ אֶת מָה שֶׁאָמַר. לֹא סוּד נִסְתָּר... לֹא דְרָשָׁה אֲרָכָה
מִהַשְׁמִים... אֲלָא בִקְשָׁה כָּל כֹּךְ פְּשׁוּטָה, שְׁבִקְעָה מֵעוֹמֶק לְבוֹ הַטְּהוֹר.

”רבונו של עולם... אָנָּא... תַּצִּיל אוֹתִי מִפְּנִיּוֹת.
עֶזְרָ לִי שְׁלֹא יִהְיוּ לִי פְּנִיּוֹת כָּלֹל...”
”רַק כּוֹנֵנָה אֱלֹהֶיךָ, הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ!”

מָה זֶה אוֹמֵר פְּנִיּוֹת?

הַתְּלִמִּידִים נִדְהָמוּ! הַמֶּלֶךְ 'פְּנִיּוֹת' בָּאָה
מִהַמֶּלֶךְ 'לְפָנוֹת' – לְהַסְתִּיכֵל הַצָּדָה.

לְפַעֲמִים אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים מַעֲשֶׂה טוֹב (כְּמוֹ
צִדְקָה), אֲבָל מִסְתַּכְּלִים הַצָּדָה לְרֹאוֹת:

מִי יִגִּיד לִי 'כָּל הַכְּבוֹד'? מִי יִתֵּן לִי יָד
מִדְּבָקָה אוֹ פָּרָס?

זֶה נִקְרָא פְּנִיּוֹת – לַעֲשׂוֹת טוֹב בְּשִׁבְלִי
לְקַבֵּל כְּבוֹד, וְלֹא רַק בְּשִׁבְלִי הַנֶּשֶׁם!

איך נראה לב טהור?

בלי פניות (רק לשם שמים)

אני אעזר לסדר את הכתה גם אם אף אחד לא
רואה, מפני שם רואה הכל, וזה משמח אותו!

עם פניות (לקבל כבוד)

אני אותר לחבר, אבל רק בגלל שהמורה
יראה אותי ויחמיא לי לפני כולם.

הַשִּׁיעוֹר שֶׁנֶשְׂאָר לְתַמִּיד

הַתְּלִמִּידִים הַבִּינוּ שִׁיעוֹר עֲצוּם לַחַיִּים:
אִם הַצַּדִּיק הֵכִי גָדוֹל בַּדוֹר, שְׁעֵשָׂה נִסִּים עֲצוּמִים
הֵכִי הַצַּדִּל בַּדוֹר, שְׁעֵשָׂה נִסִּים עֲצוּמִים
עֲצוּמִים, פּוֹחֵד בְּרָגְעָיו הָאַחֲרוֹנִים שְׁמָא
נִכְנָסָה לוֹ טָפָה שֶׁל גֵּאוּהָ...
עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שְׁאַנְחָנוּ צָרִיכִים
לְלַמֵּד לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים טוֹבִים
בְּאַמֶּת לְשֵׁם שָׁמַיִם!

עֲלִיָּה זָכָה לַשָּׁמַיִם

בְּאוֹתוֹ חַג שְׁבוּעוֹת קָדוֹשׁ, הַחֲזִיר הַבֶּעַל שֵׁם
טוֹב אֶת נִשְׁמָתוֹ לְבוֹרָא הָעוֹלָם בְּנִקְיוֹן
כַּפִּים מְחֻלָּט.

הוּא עָלָה לַשָּׁמַיִם, זָךְ וְטָהוֹר. אָבֵל הַלְחִישָׁה
שְׁלוֹ מְהֵדְהֶדֶת בְּלִבּוֹ עַד הַיּוֹם.

לַעֲשׂוֹת נֶחֱת רַק לֵה'

זֶה טִבָּעִי שְׁאַנְחֵנוּ רוֹצִים שִׁיחֲמִיאוּ לָנוּ
וְיִגִּידוּ לָנוּ 'תּוֹדָה'. כָּלֵנוּ כָּאֵלֶּה!

אָבֵל, הַדָּבָר הַחָשׁוּב בְּיֻתֵּר הוּא לַעֲשׂוֹת
אֶת הַטּוֹב – פָּשׁוּט מִפְּנֵי שְׁזֶה רָצוֹן הַנֶּשֶׁם.

גַּם אִם אַף אֶחָד לֹא רוֹאֶה, זֶה עוֹשֶׂה לֵה'
אֶת הַנֶּחֱת הַכִּי גְדוֹלָה בְּעוֹלָם!

מְשִׁימָה סוּדִית וַחֲשָׂאִית!

- מָחָר בַּבֶּקֶר, קָחוּ עַל עֲצֻמְכֶם אֶת הָאִתָּגֶר:
- עֲשׂוּ לְפָחוֹת מַעֲשֵׂה טוֹב אֶחָד.
- וְדַאוּ שְׂאֵף אָדָם בְּעוֹלָם לֹא רוֹאֶה אֶתְכֶם!
- כְּתֹבוּ עַל פֶּתַק מָה עֲשִׂיתֶם (בְּלִי לְכַתֵּב אֶת שְׁמֵכֶם!)
- הִכְנִיסוּ לְ'קוֹפֶת הַמַּעֲשִׂים הַסּוּדִיִּים' בַּכֶּתֶה.
- תִּהְיוּ טְהוֹרִים, מִמֶּשׁ כְּמוֹ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב!

קֶפֶת הַמַּעֲשִׂים
הַסּוּדִיִּים